

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de Joan Vintró

Llei 1/1995, de 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya (DOGC núm. 2032, de 31 de març de 1995).

La Llei 1/1995 és una fita significativa en la planificació territorial de Catalunya, en la mesura que el seu objecte principal és l'aprovació del Pla territorial general previst per la Llei 23/1983, de política territorial. Aquesta darrera configura el Pla territorial general com l'instrument definidor dels objectius d'equilibri territorial d'interès general per a Catalunya i com el marc orientador de les accions que s'han d'emprendre per crear les condicions adequades per atreure l'activitat econòmica als espais territorials idonis.

La Llei 1/1995, però, no incorpora el Pla sinó que només l'aprova, la qual cosa pot plantejar problemes a l'hora de determinar la naturalesa i el rang normatiu del Pla aprovat. Sobre aquesta qüestió cal remarcar que algun sector doctrinal s'ha manifestat en el sentit de reconèixer en el Pla una norma de rang reglamentari aprovada per la Llei que ara ressenyem.

Sense entrar en aquest tema, que recorda lleugerament els debats sobre la naturalesa dual, material i formal, de les lleis, sí que cal assenyalar que la Llei 1/1995 es configura com una llei «singular» o una Llei «acte» que determina l'aprovació del Pla i les condicions d'aplicabilitat d'aquest en el seu desenvolupament pels plans parcials territorials i sectorials.

En primer lloc, la Llei determina els àmbits d'aplicació dels plans territorials

parcials, que l'article 2 fixa en 6 (metropolità, comarques gironines, Camp de Tarragona, terres de l'Ebre, Ponent i comarques centrals), els quals han d'ésser tinguts en compte pel Govern de la Generalitat en la planificació dels seus serveis mentre no es legisli sobre la divisió de Catalunya en regions (disposició transitòria segona). No obstant això, l'article 6 determina que les comarques de muntanya definides per la Llei 2/1983, d'alta muntanya, poden ésser objecte de directrius estratègiques comunes de planificació i també estableix la possibilitat de plans específics per al desenvolupament de les comarques que es declari «de reactivació» pel Govern; cal remarcar que la incorporació de les comarques de l'Alt Penedès i de Garraf a l'àmbit metropolità obliga a modificar l'art. 3 de la Llei 7/1987, per la qual s'estableixen i regulen actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona (disposició addicional segona).

En segon lloc, l'article 4 de la Llei determina les estratègies territorials (potenciar la representativitat del sistema urbà de Barcelona, enfortir el caràcter policèntric de l'àmbit metropolità consolidant els sistemes urbans de les ciutats intermèdies i tendir al reequilibrament territorial global), l'aplicació de les quals constitueix l'objecte dels sistemes de proposta

establerts pel Pla territorial general (article 3), que han d'ésser tinguts en compte pels plans territorials parcials, als quals correspon de quantificar els paràmetres urbanístics bàsics necessaris per donar acollida al creixement de població previst, i l'esquema d'usos del sòl, d'infraestructures, d'equipaments i d'espais de protecció. A aquests efectes, l'article 5 determina que el planejament territorial parcial i sectorial ha de justificar el seu grau d'adequació a les directius del Pla territorial general, i a través seu es vincula el planejament urbanístic, el qual ha de

justificar la seva adequació als plans territorials parcials i sectorials o, si no n'hi ha, desenvolupar directament les directrius del Pla territorial general.

Finalment, la Llei estableix la vigència indefinida del Pla i les causes i el procediment de revisió (article 8), la seva publicitat (article 10), el seguiment del compliment de les seves directrius (article 9) i de les inversions incorporades als pressupostos de la Generalitat (disposició addicional primera).

Pere Sol i Ordís

Llei 2/1995, de 23 de març, de la iniciativa legislativa popular (DOGC núm. 2035, de 5 d'abril de 1995).

La iniciativa legislativa popular, mecanisme clàssic de democràcia semidirecta o participativa i projecció del dret fonamental de participació (art. 23.1 CE), està reconeguda a l'art. 32.6 de l'EAC. Aquest precepte introdueix, com a requisit previ per a l'exercici de la iniciativa legislativa popular, la regulació d'aquesta figura mitjançant una llei autonòmica d'acord amb allò que estableixi la llei orgànica prevista a l'art. 87.3 CE. La llei autonòmica, en el cas de Catalunya, haurà de ser aprovada per una majoria qualificada, atès que la seva matèria s'inclou dins de les considerades de desenvolupament bàsic de l'Estatut (art. 110 i 111 del Reglament del Parlament català).

La recepció dins de l'ordenament jurídic autonòmic de la iniciativa legislativa popular, a l'art. 32.6 EAC, resulta del tot coherent amb el reconeixement que en fa l'art. 87.3 CE. Ara bé, en aquest punt cal assenyalar també les diferències existents entre la regulació constitucional de la iniciativa legislativa popular, que conté límits materials i formals al seu exercici, i el reconeixement estatutari d'aquesta, atès

que aquest darrer remet directament la regulació del seu exercici a les determinacions d'una llei posterior.

En conseqüència, la Llei objecte d'aquest comentari es converteix en un requisit imprescindible per a l'exercici de la iniciativa legislativa popular en l'àmbit català.

El referent immediat d'aquesta Llei, al qual s'ha d'ajustar, tant en les condicions com en els requisits d'exercici de la iniciativa legislativa popular, encara que respectant el principi d'autonomia, és la Llei orgànica 3/1984, atesa la connexió amb el dret fonamental de participació (art. 23.1 CE) i la reserva de llei orgànica existent en aquesta matèria.

La Llei s'estructura en quinze articles, dues disposicions transitòries i dues de finals. El seu contingut es pot subdividir en tres blocs. El primer (art. 1) es refereix als titulars del dret; el segon (art. 2) preveu els límits materials de la iniciativa legislativa popular i, finalment, l'integrat per la resta de la Llei, que regula el seu procediment d'exercici.

En relació amb la titularitat del dret, la

Llei comentada reconeix el dret a exercir la iniciativa legislativa popular a totes les persones que gaudeixin, d'acord amb allò que disposa l'art. 6 EAC, de la condició política de catalanes, i que siguin majors d'edat, estiguin degudament inscrites en el cens electoral i no estiguin privades dels seus drets polítics (art. 1). En conseqüència, la Llei fa coincidir, dins del territori de Catalunya, la titularitat de la iniciativa legislativa popular amb el dret de sufragi, segons les previsions dels art. 2 i 3 de la Llei orgànica 5/1985, de règim electoral general.

L'art. 2 de la Llei determina les matèries sobre les quals poden ser presentades iniciatives legislatives per part dels ciutadans. Aquest precepte realitza una doble previsió. D'una banda, conté una regulació general que estableix que per iniciativa legislativa popular es poden regular totes les matèries sobre les quals pot legislar el Parlament de Catalunya (art. 2.1). Això no obstant, a continuació l'apartat segon del mateix article determina un seguit de matèries que, tot i ser competència del Parlament de Catalunya, resten excloses de la iniciativa legislativa popular. Aquestes matèries es projecten sobre dos àmbits diferenciats: d'una banda, són totes aquelles de naturalesa financera o tributària, i les relacionades amb la planificació econòmica i, d'altra banda, les que segons l'EAC o per llei del Parlament tan sols puguin ser regulades a iniciativa del Govern de la Generalitat o dels diputats del Parlament i les que requereixen la tramitació establerta a l'art. 34.2 i 3 de l'EAC (iniciativa legislativa del Parlament de Catalunya davant les Corts Generals o el Govern central).

A propòsit de les matèries excloses s'ha d'examinar, en primer lloc, les previsions de la Llei 3/1982 del Parlament, el president i el Consell Executiu de la Generalitat. Aquesta reserva al Parlament i al Govern la iniciativa legislativa en matèria de reforma de l'Estatut, i exclusivament al

Govern en matèria pressupostària. En conseqüència, s'ha de considerar que aquestes són les matèries excloses de la iniciativa legislativa popular a partir de les previsions de l'art. 2.2a de la Llei objecte d'aquest comentari. En relació amb aquest tema cal observar com en la Llei aprovada, a diferència d'altres proposicions de lleis anteriors sobre aquesta matèria o de l'art. 41 de la Llei 6/1987, que regula la iniciativa legislativa de les comarques, no queda expressament exclosa de la iniciativa legislativa popular la regulació de l'organització i les atribucions de les institucions d'autogovern de Catalunya. En el mateix sentit s'ha de subratllar que la Llei catalana d'iniciativa legislativa popular, a diferència de l'art. 32.2a de la Llei 3/1982, que es refereix a la delegació en comissió de la potestat legislativa, no inclou tampoc entre les matèries excloses les relatives al desplegament bàsic de l'Estatut previstes en l'art. 33 de l'esmentada Llei i en l'art. 110 del Reglament del Parlament. Atès el que s'acaba d'indicar i que el Reglament, en l'art. 110, després d'establir la possibilitat d'un procediment especial per a la iniciativa legislativa en les matèries de desenvolupament bàsic de l'Estatut, també admet en aquest supòsit la iniciativa legislativa regulada per l'art. 32 del mateix Reglament que inclou la iniciativa popular, s'ha de concloure que aquesta iniciativa és admissible en les matèries de desplegament bàsic de l'Estatut.

A partir de l'art. 3 la Llei inicia la regulació del procediment per a l'exercici de la iniciativa legislativa popular en dues fases successives: en primer lloc, s'estableixen els requisits documentals que han d'acompanyar la presentació de la proposta de llei en la Mesa del Parlament i, un cop admesa aquesta per l'òrgan rector de la Cambra, es determina el procediment per a la recollida de les signatures necessàries, que han d'arribar a la quantitat mínima de seixanta-cinc mil.

La proposició de llei ha d'anar acompanyada de la documentació establerta a l'art. 6 i és la següent: el text articular de la proposició de llei i l'exposició de motius; una memòria explicativa; la composició de la comissió promotora, veritable motor de la iniciativa, i també les dades personals dels components de l'esmentada comissió. També s'ha de deixar constància que la comissió promotora exerceix la representació dels signants en tots els efectes relacionats amb l'exercici de la iniciativa legislativa, i finalment s'estableix que els seus membres no poden ser diputats del Parlament de Catalunya.

L'art. 7 preveu la constitució d'una junta de control per garantir la regularitat del procediment de recollida de signatures. Aquest òrgan és integrat per tres magistrats del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que han d'elegir, d'entre ells, el president de la Junta, dos representants dels grups parlamentaris del Parlament i un lletrat del Parlament amb funcions de secretari.

Un cop rebuda la documentació exigida, la Mesa del Parlament s'ha de pronunciar en un termini de quinze dies sobre l'admissió o inadmissió a tràmit de la proposició. El mateix art. 4.2 estableix les causes taxades d'inadmissió. Contra la resolució d'inadmissió la comissió promotora pot interposar un recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional seguint el procediment previst a l'art. 42 LOTC.

En el cas d'admetre la proposició, la Mesa ho ha de comunicar a la comissió promotora i a la junta de control per tal que es procedeixi a la recollida de les signatures de suport necessàries. El termini de recollida és de noranta dies hàbils des de la notificació d'admissió de la Mesa, prorrogables per un altre termini de seixanta dies.

Les signatures han de ser dipositades en els fulls que s'inclouen en els plecs oficials, i autenticades per un fedatari públic o per un d'especialment designat per la comissió promotora (art. 10 i 11).

Els plecs amb les signatures degudament autenticades s'han de lliurar a la junta de control en els set dies hàbils següents al termini fixat per a la seva recollida. Aquesta exerceix la fiscalització de la validesa de les signatures presentades. Si, un cop efectuat el control, el nombre de signatures vàlides és igual o superior a seixantacinc mil, la junta de control ho comunicarà a la Mesa del Parlament i li trametrà la documentació perquè acordi la publicació de la proposició de llei en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

En relació amb el nombre de signatures necessàries per poder exercir la facultat d'iniciativa legislativa, la Llei catalana modera lleugerament la tendència iniciada per la Constitució espanyola i continuada posteriorment per les lleis autonòmiques aprovades sobre la matèria i que s'ha considerat excessiva per la doctrina, en comparació amb d'altres ordenaments jurídics com l'italià.

Entre les particularitats procedimentals que són d'aplicació a l'elaboració de les proposicions de llei d'iniciativa legislativa popular, cal destacar-ne dues tendents a afavorir-ne l'exercici. La ràtio de la primera pretén el manteniment de la iniciativa: si aquesta es troba en estat de tramitació en el moment de dissoldre's el Parlament, no decau i es trasllada a la nova legislatura (art. 14). La prevista a l'art. 15 estableix, amb càrrec als pressupostos del Parlament, una indemnització a la comissió promotora per les despeses fetes i degudament acreditades fins a una quantia màxima de tres milions de pessetes.

Amb aquesta Llei, Catalunya es converteix en una de les últimes comunitats autònomes que han incorporat la iniciativa legislativa popular al seu ordenament jurídic, i es materialitza un vessant essencial del dret de participació ciutadana en els assumptes públics.

Maria Torres Bonet

Llei 3/1995, de 6 d'abril, de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya (DOGC núm. 2040, de 21 d'abril de 1995).

La consideració que hi ha una oferta insuficient per cobrir la demanda existent de l'ensenyament universitari a distància a Catalunya, unida a la voluntat del Govern de la Generalitat d'organitzar un ensenyament d'aquestes característiques que sigui propi i diferenciat de l'ofert per la UNED, dotant-lo de mitjans tecnològics avançats i d'una concepció didàctica innovadora, són les raons al·legades per impulsar la creació de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC).

Malgrat la voluntat i l'interès públic que concorren en la creació d'aquesta nova Universitat, la seva institucionalització es produeix a través d'una fórmula jurídica peculiar que la singularitza dins del panorama universitari de l'Estat. La UOC es configura com una universitat privada, el titular de la qual és una fundació privada creada per dues empreses públiques de la Generalitat (Televisió de Catalunya, S.A i Catalunya Ràdio, SA), la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis i la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona. Malgrat que la UOC sorgeixi com a universitat privada, la presència pública a l'entitat que la crea, l'aportació de fons públics i l'existència d'un interès públic en el seu establiment, determinen que l'ordenació adoptada no sigui estrictament la pròpia de les universitats privades, en les quals la corresponent llei de reconeixements tan sols es limita a establir els estudis, per referència a les corresponents titulacions oficials, que s'han d'impartir, i la data d'inici de les activitats acadèmiques, deixant a la lliure voluntat del titular la determinació de l'organització i funcionament de la universitat, que es regeix fonamentalment pel dret privat. A diferència d'aquestes, la Llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya n'estableix les ca-

racterístiques i en regula, mínimament, l'organització, el finançament, professorat, alumnat, i articula també diversos mecanismes de control públic sobre la UOC. Analitzem seguidament quina és la regulació continguda en la Llei de reconeixement de la UOC.

La Llei configura la UOC com a centre que ofereix ensenyaments universitaris no presencials, per a l'obtenció dels títols oficials que es relacionen a l'art. 4.4, en el marc de la programació universitària de Catalunya. L'ordenació de la UOC s'ha de completar amb les seves normes d'organització i funcionament, les quals han d'assegurar que l'activitat de la Universitat es fonamenti en la llibertat acadèmica, en els termes expressats a l'art. 2.1. de la Llei orgànica de reforma universitària.

Pel que fa al professorat, es determina que es compon de professorat propi i de professorat col·laborador. Respecte a la selecció del primer, se subjecta als principis aplicats en les universitats públiques, i respecte del segon s'estableix que es regirà per convenis i acords de col·laboració.

Pel que fa a l'alumnat, s'obliga a vetllar perquè en el dret d'accés i permanència es respecti la prohibició constitucional de no-discriminació, permetent, però, que en cas d'excés de demanda s'estableixin limitacions i proves d'accés. D'altra banda, s'obliga a establir proves d'accés per als més grans de vint-i-cinc anys.

L'organització de la UOC no és objecte d'una regulació específica i sistemàtica, però al llarg de l'articulat, fragmentàriament, hi ha disposicions que incideixen força en aquest aspecte. Es preveu la figura del rector (art. 8.5), s'estableix que el Consell de la Fundació ha de ser integrat per representants de les universitats públiques catalanes, els agents econòmics i

socials de l'àmbit de la recerca i la cultura i del Parlament (configurant l'òrgan com una espècie de consell social), la composició i funcions concretes del qual han d'ésser aprovats pel Govern (art. 8.4); l'alumnat i el professorat han de participar en els òrgans de programació acadèmica de la Universitat (art. 8.6); finalment, l'estructura docent, de recerca i de gestió s'ha d'organitzar mitjançant una seu central i una xarxa de suport a les comarques de Catalunya (art. 4.1).

La regulació del finançament (art. 7) relaciona els recursos de què pot nodrir-se la UOC, destacant la subvenció anual de la Generalitat. D'altra banda, s'obliga la UOC a aplicar com a preu de matrícula el mateix que es fixi per a les universitats públiques.

El sistema de control públic de la UOC constitueix una de les particularitats més rellevants del seu règim jurídic, considerant que es tracta d'una universitat privada. A més d'una regulació específica, apareixen de manera dispersa, al llarg de l'articulat, diversos supòsits i instruments de control. Primerament, s'atribueix la funció de control, de manera genèrica, al Parlament, sense determinar, però, com l'exerceix. Val a dir que la Llei sí que concreta, en canvi, diverses facultats de control de l'executiu sobre la UOC: ratificació del nomenament i ces-

sament del rector i ratificació de les normes d'organització i funcionament pel Govern; control financer, mitjançant auditoria, sota la direcció de la Intervenció General de la Generalitat; autorització de l'inici de les activitats acadèmiques per l'«òrgan competent»; supervisió del compliment de les exigències materials mínimes, pel que fa a espais i serveis, per part del «departament competent»; autorització de les proves d'accés pels «òrgans competents»; comunicació de les modificacions que es produeixen en la seva situació patrimonial i en la seva regulació de beques i ajuts. Finalment, es conclou aquest ampli ventall de controls amb l'atribució d'una potestat genèrica de seguiment i inspecció del compliment de les seves obligacions a l'Administració de la Generalitat.

L'establiment i la regulació del control amb l'amplitud amb què es fa és lògic, ja que resulten necessaris per vetllar per l'interès públic present a la institució, i, d'altra banda, cal la previsió expressa, atès que la UOC apareix com a universitat privada i aquests tipus d'universitats no són subjectes a aquests controls, justificats, en canvi, en el cas de les universitats públiques (respecte de les quals estan recollits a la Llei de reforma universitària).

Xavier Muro i Bas

Llei 4/1995, de 27 d'abril, sobre el secretari del Govern i previsions sobre funció pública (DOGC núm. 2048, de 10 de maig de 1995).

Aquesta Llei dóna una nova redacció a l'article 74 de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu, per tal de permetre que el Govern de la Generalitat pugui nomenar secretari del Govern una persona que no en sigui conseller. Així mateix la Llei estableix que les competències i les fun-

cions en matèria de funció pública atribuïdes per normes amb rang de llei al conseller o al Departament de Governació s'ha d'entendre que són atribuïdes al conseller i al departament competents en matèria de funció pública. Amb relació a aquesta darrera qüestió cal assenyalar que, en virtut dels decrets 30/1995, de 7

de febrer, i 130/1995, de 3 d'abril, les competències i les funcions en matèria de funció pública han passat al Departament de la Presidència.

A l'empara de la Llei 4/1995, el Decret 155/1995, de 16 de maig, va regular la

figura del secretari del Govern i li va assignar, entre altres funcions, la coordinació de les relacions del Govern amb el Parlament.

J.V.

Llei 5/1995, de 21 de juny, de protecció dels animals utilitzats per a experimentació i per a altres finalitats científiques.

Aquesta Llei, aprovada amb un ampli consens parlamentari, té per finalitat la protecció dels animals utilitzats en experiments i altres fins científics. Amb ella es complementa el marc jurídic existent a Catalunya per a la protecció dels animals, constituït per la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, modificada puntualment per la Llei 3/1994, de 20 d'abril.

Amb la promulgació de la Llei objecte d'aquest comentari es dona compliment al manament establert per la Llei 3/1988 d'adoptar una normativa específica en una matèria d'una amplitud i d'una complexitat tals que requereixen un tractament normatiu diferenciat.

Però, al mateix temps, aquesta Llei comporta la transposició a l'ordenament jurídic català de la Directiva comunitària 86/609/CEE, de 24 de novembre, relativa a l'aproximació de les disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres respecte a la protecció dels animals utilitzats per a experimentació i altres finalitats científiques. L'objectiu d'aquesta directiva és reduir al mínim el nombre d'animals emprats en aquests tipus de pràctiques i garantir, en tot cas, que se'ls concedeixi un tracte que eviti al màxim el dolor, el patiment, l'estrès o les lesions innecessàries.

Les comunitats autònomes del País Basc, Navarra, Aragó, Cantàbria i Madrid han aprovat també disposicions per

garantir l'aplicació de l'esmentada normativa comunitària en l'àmbit territorial respectiu, si bé es tracta en tots els casos de normes de caràcter reglamentari, amb un abast més limitat que el plantejat per la Llei del Parlament de Catalunya, la qual conté un ventall de mesures específiques per assegurar el compliment de les obligacions que imposa i que incorpora un rigorós règim sancionador per als casos d'incompliment dels seus mandats.

Aquesta Llei s'inspira en el principi de prohibició de pràctiques d'experimentació amb animals sempre que hi hagi algun mètode alternatiu de fiabilitat reconeguda. En congruència amb aquest principi, s'impulsa la recerca i el desenvolupament de tècniques alternatives que puguin aportar uns nivells d'informació i uns resultats científics equivalents als obtinguts en procediments d'experimentació amb animals.

En aquest mateix sentit, un dels aspectes més innovadors de la Llei és la prohibició dels procediments d'experimentació amb finalitats educatives en àmbits diferents de l'ensenyament universitari i de la formació professional específica per a l'exercici d'activitats relacionades amb l'experimentació. En qualsevol cas, la Llei preveu que aquests procediments d'experimentació s'han de limitar als absolutament necessaris i que únicament es podran dur a terme si l'objectiu no es pot aconseguir per mètodes audiovisuals o

per mètodes adequats de valor comparable.

Ultra aquests principis, la norma estableix les espècies animals que poden ser destinades a l'experimentació i prohibeix també la utilització en aquests procediments dels animals salvatges capturats en la natura, dels protegits o en perill d'extinció i dels gats i gossos rodamóns o provinents dels centres de recollida d'animals abandonats.

Així mateix, el capítol II regula les condicions generals de manteniment i transport dels animals, amb un mandat al Govern de la Generalitat per desplegar reglamentàriament aquestes prescripcions, d'acord amb la normativa comunitària vigent.

El capítol III de la Llei fixa els requisits que han de complir els centres que duen a terme procediments d'experimentació i crea un registre administratiu d'aquests, depenent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DARP), en el qual s'hauran d'inscriure aquests centres com a requisit imprescindible per a llur funcionament. A més del registre específic de centres, es regulen també els registres de control dels animals que preceptivament han de portar els centres que criïn, subministrin o utilitzin animals d'experimentació, amb la finalitat de facilitar el control per part dels tècnics del DARP.

El nucli essencial de la Llei el constitueixen les disposicions relatives a la definició dels procediments d'experimentació i a les condicions per a la seva execució, posant especial èmfasi en els criteris per a la selecció dels procediments d'experimentació, amb l'objectiu d'evitar-ne les pràctiques innecessàries i de fomentar la utilització de mètodes alternatius. Es regulen, així mateix, les tècniques d'eliminació del dolor, els requisits per a l'alliberament dels animals durant el procediment d'experimentació i les condi-

cions de manteniment en vida dels animals després del procediment.

El capítol V estableix el règim d'autoritzacions i de control que ha d'exercir el DARP, tot garantint el principi de la salvaguarda del caràcter confidencial de la informació que els centres estan obligats a facilitar.

Des del punt de vista organitzatiu, la Llei incorpora com a novetat la creació de la Comissió d'Experimentació Animal com a òrgan consultiu i d'assessorament, integrada per persones amb coneixements i experiència en l'àmbit tant de la protecció dels animals com de l'experimentació animal.

Així mateix, s'obliga els centres que utilitzin animals d'experimentació a crear en el seu si «comitès d'experimentació», els quals han de vetllar per la cura i el benestar dels animals afectats pels procediments.

La regulació del règim sancionador és l'objecte del capítol VI, en el qual es preveuen la imposició de sancions de fins a 15 milions de pessetes per a les infraccions molt greus, amb la possibilitat de sancionar la reincidència amb la prohibició de dur a terme les activitats sotmeses a la Llei, per un període màxim de 5 anys.

El desplegament reglamentari de la norma —al qual hi ha abundants remissions expresses en el seu text— és necessari per complementar i desenvolupar els seus principis i criteris, si bé l'activitat d'experimentació resta ja legalment acotada pel que fa a la utilització dels animals i a la garantia de la seva protecció, en la línia de les prescripcions adoptades pel Consell d'Europa en el Conveni europeu sobre protecció d'animals vertebrats utilitzats amb finalitats experimentals i altres finalitats científiques.

Imma Folchi

Lleis promulgades a Catalunya entre gener i juny de 1995

Llei 1/1995, de 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya (DOGC núm. 2032, de 31 de març de 1995).

Llei 2/1995, de 23 de març, de la iniciativa legislativa popular (DOGC núm. 2035, de 5 d'abril de 1995).

Llei 3/1995, de 6 d'abril, de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya (DOGC núm. 2040, de 21 d'abril de 1995).

Llei 4/1995, de 27 d'abril, sobre el secretari del Govern i previsions sobre fun-

ció pública (DOGC núm. 2048, de 10 de maig de 1995).

Llei 5/1995, de 21 de juny, de protecció dels animals utilitzats per a experimentació i per a altres finalitats científiques (DOGC núm. 2073, de 10 de juliol de 1995).

Llei 6/1995, de 28 de juny, del Jurat d'Expropiació de Catalunya (DOGC núm. 2073, de 10 de juliol de 1995).

Llei 7/1995, de 28 de juny, de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya (DOGC núm. 2072, de 7 de juliol de 1995).

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura de M. Eugènia Cuenca i Vicenç Aguado

Decret 345/1994, de 15 de desembre, de creació del Consorci Sanitari de l'Alt Penedès, i d'aprovació dels seus estatuts (DOGC núm. 1994, de 4 de gener de 1995).

Es constitueix un Consorci en el qual participen el Servei Català de la Salut, el Consell Comarcal de l'Alt Penedès, l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès i la Fundació Hospital de Vilafranca.

Decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1983, de 14 de juliol, 26/1985, de 27 de desembre, i 4/1994, de 20 d'abril, en matèria d'assistència i serveis socials (DOGC núm. 1997, de 13 de gener de 1995).

S'estructura en els títols següents: Preliminar; 1) De l'estructura del Sistema Català de Serveis Socials; 2) Informació i participació; 3) Finançament dels serveis socials de responsabilitat pública; 5) Infraccions administratives; 6) De l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Decret 354/1994, de 23 de desembre, pel qual s'aproven els estatuts de la Universitat de Lleida (DOGC núm. 2000, de 20 de gener de 1995).

S'estructura en els títols següents: Preliminar; 1) Estructura: departaments, centres i instituts; 2) Òrgans de govern; 3) L'estudi i la recerca; 4)

Personal acadèmic; 5) De l'estudiant; 6) Del personal d'administració i serveis; 7) Serveis i extensió universitària; 8) Règim econòmic i jurídic; 9) Règim electoral; 10) Reforma dels estatuts.

Decret 360/1994, de 15 de desembre, del registre d'entrada i sortida de documents de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2004, de 27 de gener de 1995), modificat parcialment pel Decret 95/1995, de 24 de març (DOGC núm. 2033, de 3 d'abril de 1995).

Es descriu la diversa tipologia de registres, els requisits que d'acord amb la Llei 30/1992 obliguen a l'acceptació i rebuig de documents i els tipus de documents que s'han de registrar. També s'estableixen els nous mitjans de tramesa dels documents (fax, telegrames i correu electrònic). Els terminis de còmput de procediment es compten, però, des de la recepció del document original. Tanmateix trobem les característiques dels assentaments, el segellat de documents, el tractament de les còpies i les garanties del registre. Hi ha un annex final amb la relació dels registres generals i auxiliars de l'Administració de la Generalitat.

Resolució de 27 de gener de 1995, per la qual s'aprova el model de targeta identificativa del personal al servei

de l'Administració de la Generalitat (DOGC núm. 2006, d'1 de febrer de 1995).

S'aprova aquest model amb la finalitat de garantir el dret dels ciutadans d'identificar els empleats públics responsables de la tramitació dels procediments administratius que els afecten.

Decret 361/1994, de 15 de desembre, pel qual es modifica la composició de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades (DOGC núm. 2006, d'1 de febrer de 1995). S'incorpora com a nou membre el director general de Patrimoni Natural.

Decret 364/1994, de 23 de desembre, d'aprovació del Reglament de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre (DOGC núm. 2011, de 13 de febrer de 1995).

Aquest Institut és un organisme autònom de caràcter administratiu adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que té per finalitat el desenvolupament integral de les comarques de l'Ebre.

Decret 21/1995, de 10 de gener, sobre l'autorització administrativa i de creació del Registre general d'empreses de treball temporal (DOGC núm. 2011, de 13 de febrer de 1995).

Es determinen els òrgans competents de la tramitació d'aquests procediments d'autorització. També es crea aquest registre en el si de la Direcció General de Relacions Laborals.

Decret 31/1995, de 7 de febrer, pel qual s'aproven els estatuts de la Universitat Politècnica de Catalunya (DOGC núm. 2018, d'1 de març de 1995).

S'estructura en els capítols següents: Preliminar. Naturalesa i finalitats; 1)

Estructura i organització; 2) Òrgans de govern; 3) Activitat acadèmica; 4) Règim econòmic i administratiu; 5) Comunitat universitària; 6) Síndic de Greuges.

Decret 64/1995, de 7 de març, pel qual s'estableixen mesures de prevenció d'incendis forestals (DOGC núm. 2022, de 10 de març de 1995).

Estableix unes normes generals d'aplicació durant tot l'any, així com en determinats períodes. També preveu el règim d'infraccions i sancions d'acord amb la legislació aplicable.

Decret 73/1995, de 7 de març, pel qual es regula la declaració d'associacions i fundacions d'interès cultural (DOGC núm. 2031, de 29 de març de 1995).

Es regula quines entitats poden ser declarades d'interès cultural, les que resten excloses i el procediment a seguir.

Ordre de 21 de març de 1995, sobre desplegament del Decret 94/1995, de 21 de febrer, en matèria de tutela financera d'ens locals (DOGC núm. 2035, de 5 d'abril de 1995).

S'estableixen els tràmits i la informació financera que ha de contenir la documentació aportada pels ens locals per tal d'exercir la competència d'acord amb el marc legal vigent.

Decret 108/1995, de 7 de març, de modificació del Decret 187/1994, de 26 de juliol, pel qual es regulen i s'adeqüen, d'acord amb la Llei 30/1992, de 26 de novembre, els procediments reglamentaris que afecten el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DOGC núm. 2040, de 21 d'abril de 1995).

Decret 109/1995, de 24 de març, de regulació de la pesca marítima recreativa

(DOGC núm. 2040, de 21 d'abril de 1995).

Es regulen les llicències, la pràctica de la pesca des de diversos mitjans, els concursos de pesca, les espècies autoritzades i captures permeses i els períodes de veda.

Decret 135/1995, de 24 de març, de desplegament de la Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, i d'aprovació del Codi d'accessibilitat (DOGC núm. 2043, de 28 d'abril de 1995).

Es regulen unes disposicions directives, els diferents tipus de barreres arquitectòniques, les urbanístiques, les de l'edificació i les del transport. Es reafirmen les normes dictades sobre la targeta d'aparcament. També s'estableixen normes sobre l'acció de foment, les mesures de control i seguiment, totes les normes existents sobre els òrgans de participació dels diversos sectors implicats o afectats. En els darrers capítols es regula la simbologia i el règim sancionador.

Decret 144/1995, de 18 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei d'activitats firals (DOGC núm. 2048, de 10 de maig de 1995).

Aquest Reglament estableix: el procediment d'autorització de les activitats firals; la regulació del Registre de les activitats firals autoritzades; es regulen les fires i exposicions oficials de Catalunya, concretament la qualificació de fira i exposició oficial, el Reglament de participació, el procediment arbitral subsidiari i la seva gestió econòmica; i el règim sancionador.

Decret 155/1995, de 16 de maig, de creació de la secretària del Govern i de relacions amb el Parlament (DOGC

núm. 2056, de 29 de maig de 1995).

Es regula aquest càrrec i les seves funcions, i s'adscriu al Departament de la Presidència.

Decret 179/1995, de 13 de juny, pel qual s'aprova el Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals (DOGC núm. 2066, de 23 de juny de 1995), amb correcció d'errades (DOGC núm. 2126, de 10 de novembre de 1995).

En el títol 1 es regulen les denominades obres ordinàries locals, amb exclusió, d'acord amb la Llei, de les de caràcter urbanístic, les quals són objecte de regulació sectorial. En el títol 2 es regulen les diferents formes d'intervenció administrativa mitjançant l'aprovació d'ordenances i bans, l'atorgament de llicències i altres actes de control preventiu, l'ordenació sectorial, les autoritzacions reglamentades i la potestat sancionadora. Destaca com a alternativa a les llicències la regulació general de la comunicació prèvia. En el títol 3 es regula l'activitat de foment, tant les subvencions com l'acció concertada, així com llur procediment. En el títol 4 es regula l'activitat econòmica. En el títol 5, l'establiment, la prestació i la supressió dels serveis locals. En el 6, les formes de gestió directa o indirecta dels serveis locals. Per finalitzar, el títol 7 preveu els convenis interadministratius i els consorcis com a instruments per gestionar serveis.

Decret 183/1995, de 13 de juny, pel qual s'aprova el Reglament de règim disciplinari del cos de la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra (DOGC núm. 2066, de 23 de juny de 1995).

Es regulen les faltes disciplinàries, que es qualifiquen com a molt greus, greus i lleus. També les persones res-

pensables, els tipus de sancions disciplinàries i les formes d'extinció de la responsabilitat disciplinària. Quant al procediment, aquest s'ha d'ajustar als principis de legalitat, impuls d'ofici, imparcialitat, agilitat, eficàcia, publicitat i contradicció i comprendrà essencialment els drets a la presumpció d'innocència, informació, defensa, audiència i vista de l'expedient.

Resolució de 3 de juliol de 1995, per la qual es dóna publicitat al conveni subscrit pel Consorci del Gran Teatre del Liceu (DOGC núm. 2075, de 14 de juliol de 1995).

La modificació dels estatuts del Consorci introdueix un article transitori en aquests estatuts en què es reservava a un conveni especial la contribució de les administracions consorciades a la reconstrucció del Teatre i al règim d'acords sobre aquesta qüestió.

Decret 200/1995, de 27 de juny, pel qual s'aprova la modificació dels estatuts del Consorci Museu d'Art Contemporani de Barcelona (DOGC núm. 2077, de 19 de juliol de 1995).

Aquest Consorci és format per la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Museu d'Art Contemporani.

Resolució de 10 de juliol de 1995, per la qual es dóna publicitat a l'Acord del Govern de la Generalitat de 27 de juny de 1995, pel qual es modifica l'article 6.1. i dels estatuts de l'empresa pública Institut Català d'Oncologia (DOGC núm. 2077, de 19 de juliol de 1995).

Es fa aquesta modificació per atribuir al Consell d'Administració la competència de nomenar i separar al director i a la resta de càrrecs de l'estructura de gestió i administració.

Resolució d'11 de juliol de 1995, per la qual es dóna publicitat a l'Acord del Govern de la Generalitat de 27 de juny de 1995, pel qual es modifiquen parcialment els estatuts de l'empresa pública Serveis Sanitaris de Referència-Centre de Transfusió i Banc de Teixits (DOGC núm. 2077, de 19 de juliol de 1995).

Es modifiquen la composició i les competències d'alguns dels seus òrgans.

Decret 233/1995, de 25 de juliol, sobre mesures per instrumentar la subvenció per a les actuacions professionals corresponents al torn d'ofici i a l'assistència lletrada al detingut (DOGC núm. 2093, de 25 d'agost de 1995).

S'introdueixen certes mesures de correcció pel que fa al procediment establert. Aquestes mesures fan referència a l'organització de la prestació de l'assistència al detingut o pres, l'acreditació de la insuficiència de recursos mitjançant una declaració jurada, la regulació de la subvenció per a les actuacions dels procuradors, fins ara no regulada de manera general, la justificació més detallada de l'aplicació de la subvenció, i l'aprovació d'uns nous mòduls de compensació dels diferents procediments.

Decret 243/1995, de 27 de juny, pel qual s'aprova el Reglament de règim disciplinari de la funció pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2100, de 13 de setembre de 1995).

Es regulen les faltes disciplinàries, que es qualifiquen en molt greus, greus i lleus, les persones responsables, els tipus de sancions, les formes d'extinció de la responsabilitat disciplinària i els procediments per determinar la responsabilitat o imposar la sanció (sumari per faltes lleus i ordinari).

Aquests procediments han de garantir els principis de legalitat, contradicció, audiència i proporcionalitat.

Decret 244/1995, d'1 d'agost, sobre creació de la Junta Distribuïdora d'Herències i regulació de les actuacions administratives de la successió intestada a favor de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2103, de 20 de setembre de 1995).

Regula entre les actuacions prèvies a la declaració judicial de la Generalitat com a hereva intestada, la investigació i la denúncia, i la tramitació prèvia a la sol·licitud de la declaració. Posteriorment, l'administració i l'alienació dels béns hereditaris correspon al director general del Patrimoni, el qual donarà compte de l'existència de la successió intestada i trametrà l'expedient administratiu a un organisme *ad hoc*, la Junta Distribuïdora d'Herències, que es crea en aquest Decret i se'n regulen la composició i les funcions.

Decret 265/1995, de 26 de setembre, pel qual s'aproven els estatuts de la Universitat de Girona (DOGC núm. 2113, d'11 d'octubre de 1995).

S'estructura en els títols següents: I) Naturalesa, principis, fins i competències de la Universitat de Girona; II) Organització acadèmica; III) Òrgans de govern i administració de la Universitat de Girona; IV) Personal acadèmic; V) Estudiants; VI) Personal d'administració i serveis; VII) L'estudi i la recerca; VIII) Serveis universitaris; IX) Règim econòmic i patrimonial; X)

Règim jurídic de la Universitat de Girona; XI) Règim electoral; XII) Mocions de censura i qüestions de confiança als òrgans unipersonals de govern; XIII) Reforma dels estatuts.

Decret 272/1995, de 28 de setembre, de regulació de l'exercici de competències en matèria de seguretat privada (DOGC núm. 2116, de 18 d'octubre de 1995).

Es regula l'exercici i es determina els òrgans del Departament de Governació a qui correspon d'exercitar-les. Es crea el Registre especial d'empreses de seguretat de Catalunya.

Decret 292/1995, de 7 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament de règim interior de l'Escola de Policia de Catalunya (DOGC núm. 2131, de 22 de novembre de 1995).

Aquest Reglament determina, entre d'altres qüestions, qui és jurídicament un alumne de l'Escola, com s'adquireix aquesta condició i quins són els drets i els deures que li són inherents, i també qui és el personal formador de l'Escola, així com el seu règim jurídic.

Decret 314/1995, de 25 d'octubre, de modificació dels articles 106, 107, 109 i punt 3 de l'article 117 del Reglament per a l'execució de la Llei de patrimoni, aprovat pel Decret 323/1983, de 14 de juliol (DOGC núm. 2136, d'1 de desembre de 1995).

S'adapten aquests articles a les funcions que té assignades la Comissió Central de Subministraments.

